

Diepere sporen

Diepere sporen

Romy De Wilde

Auteur: Romy De Wilde
ISBN: 9789465207483
© Romy De Wilde

Hoofdstuk 1: Tussen twee werelden

De regen viel als een fijne nevel tegen het raam van Lena's appartement, diffuus en zacht, alsof de wereld buiten zichzelf stil probeerde te houden. Ze zat aan haar keukentafel, een wollen trui rond haar schouders geslagen, haar handen rond een mok dampende koffie. Buiten was het stil. Binnen nog stiller.

De koffiemachine had al een tijdje niets meer te zeggen, en het enige wat nog bewoog was de damp boven haar tas en de cursor op haar laptopscherm. Knipperend boven een briefing voor haar volgende opdracht. Ze had de tekst al drie keer gelezen, maar niets was blijven hangen.

Ze nam een slok, te heet nog, en ademde scherp in. Alles voelde loom vandaag. Ze was weer thuis, al een week, maar haar lijf liep nog op een ander ritme. Het ritme van tropische ochtenden, van zoute huid en fluisterende stemmen in hotelkamers die nog roken naar seks en zonnecrème.

En Isabelle.

Die naam alleen al was genoeg om haar ademhaling te laten vertragen, haar buik zacht samen te trekken. Ze boog voorover en trok het leren armbandje dichter naar zich toe, dat nog steeds achteloos op de hoek van de tafel lag. Zwart, soepel, discreet. Voor een buitenstaander gewoon een accessoire. Voor haar iets anders. Iets wat aanvoelde als een herinnering onder haar huid.

Ze draaide het leer langzaam tussen haar vingers. Ergens in haar zat nog steeds de echo van Isabelle's stem. Laag, beheerst, warm.

"Blijf daar liggen. Laat het gebeuren."

"Je doet het goed. Zo mooi, Lena."

"Geef je maar over, ik vang je wel op."

Een rilling trok over haar schouderbladen. Niet van de kou.

Ze had geprobeerd het gewoon als een ervaring te zien. Een bijzondere ontmoeting. Twee mensen, op het juiste moment. Maar dat was het niet. Het was te diep gegaan. Te intiem. Niet

alleen lichamelijk. Isabelle had iets in haar aangeraakt dat ze nog nooit eerder durfde toe te laten. Niet bij haar ex, niet bij zichzelf.

Lena legde het armbandje neer alsof het breekbaar was. Ze rechtte haar rug en dwong zichzelf haar blik weer op het scherm te richten.

Nieuwe opdracht:

Plaats: Villalobos, provincie Jaén, Spanje

Duur: 10 dagen

Doelgroep: Senioren 60+, actief wandelniveau

Accommodatie: Finca in privébezit, volledig gerenoveerd, kleinschalig

Wifi: Enkel in gemeenschappelijke ruimtes. Geen mobiel bereik in de kamers.

Bijzonderheden: Stilte, natuur, veel rust.

Ze glimlachte flauwtjes. Geen bereik. Dat kon rust geven. Of... net onrust. Alles zou afhangen van of — en hoe — Isabelle nog in haar leven zou komen.

Lena stond op en ging naar de woonkamer. Ze zette haar wijnglas op de lage tafel en trok een dekentje over haar schoot terwijl ze op de bank zakte. De kamer was gedempt verlicht, warm, stil. Haar telefoon lag naast haar, scherm naar beneden.

Ze had Isabelle's naam al meermaals ingetikt in de berichten-app de voorbije dagen. Altijd gewist. Altijd getwijfeld. Wat moest ze zeggen? Wat als het niets betekende voor Isabelle? Of net alles? Ze pakte haar telefoon op en liet haar duimen rusten op het toetsenbord. Adem in. Uit. Tikken.

Hoi Isabelle,

Ik weet niet goed hoe dit moet, maar... ik vertrek morgen voor een nieuwe reis. Spanje deze keer. Een klein bergdorpje, groep senioren. Veel stilte vermoed ik. Veel natuur.

En ik denk nog vaak aan jou. Aan hoe veilig ik me voelde bij jou. Hoe ik me kon overgeven zonder me klein te voelen. Zonder schaamte. Je hebt iets in mij losgemaakt, en dat voel ik nog elke dag.

Ik weet niet wat dit voor jou was, maar voor mij was het belangrijk. En als je het fijn zou vinden om contact te houden, of iets van je te laten horen — dan ben ik bereikbaar via wifi. Enkel

*in de gemeenschappelijke ruimtes. Geen bereik in mijn kamer
dus. Maar ik check regelmatig.*

*Liefs,
Lena*

Ze las het drie keer over, twijfelde bij elk woord, bij elk punt. En toen — zonder verder nadenken — tikte ze op 'verzenden'.

De stilte die volgde voelde anders. Niet koud. Eerder geladen.

Ze wist niet of Isabelle zou antwoorden. Maar ze wist wel dat ze klaar was om weer te vertrekken. Niet om te vluchten. Maar om te ontdekken. Misschien opnieuw, misschien dieper.

Hoofdstuk 2: Steen en stilte

De warmte sloeg meteen tegen haar aan toen Lena uit het busje stapte. Niet de vochtige hitte die ze gewend was van verre reizen, maar iets drogers. Een brandende, minerale droogte die in je poriën kroop en alles stilzette. Alsof zelfs de tijd hier trager liep.

De finca lag tegen een heuvel geplakt, een verzameling witgepleisterde gebouwen rond een binnenplein van grof gesteente. Lavendel groeide in terracotta potten. Bougainville hing als wijnrode watervallen langs de muren. In de verte strekten olijfboomgaarden zich uit tot de horizon, grijsgroen en tijdloos.

Ze voelde het meteen: hier zou het stiller zijn dan ze gewend was. Niet leeg — maar traag, gedragen.

De groep was al uitgestapt. Acht senioren, het soort mensen dat haar altijd verraste: kweik, nieuwsgierig, met humor die snedig was zonder gemeen te zijn. Ze kende het type. Mensen die het leven al lang omarmd hadden, met rimpels van lachen en verlies.

Een vrouw met een brede strohoed kneep even in haar arm. “Wat een plek, zeg. Hier gaat een mens zichzelf terugvinden.”

Lena glimlachte. “Of verliezen, dat mag ook.”

Ze werden ontvangen door Carlos, de eigenaar van de finca, een kleine man met warme ogen en handen die bleven praten. Hij sprak traag Spaans doorspekt met Engels, met liefde voor elke steen van zijn huis. Achter hem volgde een man met een stapel lakens onder zijn arm — Jules, werd hij kort voorgesteld. Vriend van de familie. Hielp hier regelmatig, deed een beetje van alles. Lena knikte beleefd. Ze schonk hem weinig aandacht. Te veel andere dingen om zich op te richten: bagage verdelen, kamers toewijzen, eerste vragen beantwoorden. Haar gidsmodus klikte automatisch aan.

Jules kwam en ging, droeg handdoeken, vulde de waterkannen, maakte zonder woorden de parasols vast toen de wind opstak. Lena zag hem soms uit haar ooghoek. Nooit opdringerig, nooit

storend. Gewoon aanwezig, zoals de stenen onder haar voeten of de geur van rozemarijn in de avondlucht.

Ze installeerde zich in een kleine kamer aan het uiteinde van het complex. Eén raam, een laag houten bed, wit linnen. Eenvoudig. Ze hield ervan.

De eerste dagen verliepen rustig. De wandelingen waren licht — paden door olijfgaarden, langs oude muurtjes en kronkelende beekjes. Ze praatte met de deelnemers, hielp met kleine ongemakken, luisterde naar levensverhalen die vaak begonnen met “vroeger” en eindigden met “maar nu ben ik gelukkig dat ik er nog ben.”

’s Avonds was er stilte. Geen opgelegde regel, maar een natuurlijke stilte. Mensen die zacht spraken, of gewoon in hun notitieboekje schreven. Lena vond zichzelf vaak terug op het bankje onder de vijgenboom met een boek dat ze nauwelijks opende. Haar blik gleed dan over het landschap, of over het scherm van haar telefoon.

Nog geen bericht van Isabelle.

Af en toe passeerde Jules. Soms met een wasmand, soms met een emmer olijven, soms gewoon met een boek in de hand. Hij groette haar vriendelijk, maar maakte nooit een gesprek aan. Ze wisselden beleefde knikjes. Niet meer dan dat.

Lena dacht er niet veel van. Hij was gewoon één van de mensen hier. Zoals de cipressen. Of de stilte.

Op de derde avond, net voor zonsondergang, zat ze op het dak van het hoofdgebouw, waar een klein terras ingericht was met kussens en lantaarns. De lucht kleurde koper en saffraan, en ergens kraaide een haan alsof het ochtend was.

Ze scrolde opnieuw door haar berichten. Nog steeds niets van Isabelle.

Ze zuchtte. Legde haar telefoon neer. Keek uit over het dal. En liet de stilte toe. Even.

De lucht was inmiddels lavendelpaars geworden. De zon zakte traag weg achter de heuvels. De krekels namen het van de dag

over. Lena voelde zich klein en groot tegelijk. Verloren en gedragen. Moe op een andere manier dan fysiek.

Toen trilde haar telefoon zacht tegen het houten tafeltje. Eén melding. Haar hart schoot even omhoog.

Isabelle.

Ze aarzelde even, ademde diep in, en opende het bericht.

Hoi lieverd,

Wat mooi dat je aan me dacht. Ik denk ook vaak aan jou — aan hoe je me aankeek, aan hoe je je overgaf. Aan hoe moedig je was. Ik wist dat het je niet onberoerd zou laten. Je raakt me ook nog steeds.

Spanje klinkt als een mooie plek om te vertragen. Laat de stilte maar goed voor je zorgen.

Ik ben hier, als je me nodig hebt.

Dikke kus,

Isabelle

Lena voelde hoe haar ogen prikten. Ze glimlachte, traag en echt. Haar vingers rustten even boven het scherm, maar ze typte niets terug. Nog niet. Ze wilde het gevoel eerst even laten zinken. Ze sloot haar ogen. De avond was zacht.

Hoofdstuk 3: Zacht blijven

Lena staarde naar het scherm, de woorden van Isabelle nog helder op haar netvlies.

Ik ben hier, als je me nodig hebt.

Ze had haar telefoon neergelegd, maar het bericht voelde nog alsof het zich rond haar had gevouwen. Als een zachte sjaal. Ze zat nog altijd op het dak, het laatste licht vervaagd tot blauw. De lantaarns om haar heen begonnen vanzelf te gloeien. Eén, twee, drie — een warm schijnsel over de tegels, alsof de avond haar ook wilde beschermen.

Ze legde haar handen op haar knieën, adem diep. Er was iets in haar borst dat begon los te komen. Geen verdriet. Geen euforie. Eerder... zachtheid. Een herinnering aan hoe Isabelle haar had vastgehouden toen haar lichaam na hun spel in golven was blijven beven. Hoe ze niets had gezegd, enkel haar voorhoofd tegen dat van Lena had gelegd, hun adem gelijk.

Ze miste dat. Niet alleen het spel. Maar het nadien. De nabijheid. Het weten dat iemand alles gezien had, en bleef.

Het bericht had niets geëist. Geen druk. Alleen bevestiging. Dat wat ze gedeeld hadden écht was geweest. En dat Isabelle er nog was, als ze dat wilde.

Lena voelde hoe haar schouders ontspanden. Hoe haar buik stilaan weer van haar werd. Ze had zich strakker vastgehouden dan ze doorhad.

Zacht. Ze wilde zacht blijven.

De volgende ochtend was de zon alweer fel voor zevenen. De groep verzamelde zich op het binnenplein met wandelschoenen, zonnehoeden en herbruikbare flessen. Lena liep voorop, de route uitgestippeld op papier, maar losjes in haar hoofd. Ze hield van dit tempo. Geen haast. Alleen stap na stap. Verhalen die vanzelf kwamen tussen het kraken van steentjes onder hun voeten.

Een van de vrouwen, Rosa, vertelde honderduit over haar kleinkinderen. Een ander, Georges, had elke dag een nieuwe mop. Lena luisterde, lachte, vroeg door. Ze was goed in dit werk, dat wist ze. Maar ze voelde zich ook... stil vanbinnen. Alsof haar binnenwereld op pauze stond. In afwachting van iets dat nog niet helemaal vorm had gekregen.

In de late namiddag keerde de groep terug naar de finca. De zon hing laag, schaduwen werden langer, de lucht begon al koper te kleuren. Lena liep als laatste het binnenplein op, moe maar tevreden. Ze hoorde gelach uit de gemeenschappelijke ruimte komen. Iemand had een fles wijn opengetrokken, ergens rinkelde een glas.

Ze draaide zich om om nog even haar notities op haar telefoon te bekijken toen ze een stem achter zich hoorde.

“En, hoe loopt het?”

Ze keek op. Jules stond een paar meter verder, een karaf in de hand, zijn overhemd losjes open aan de hals. Zijn blik was vriendelijk, niet nieuwsgierig, gewoon... aanwezig.

“Goed,” zei ze. “De groep is fijn. Rustig, maar levendig. Ze zorgen een beetje voor elkaar, dat helpt.”

Hij knikte en nam een slok van zijn water.

“En jij?” vroeg hij dan. “Geraak je wat ontspannen?”

Ze glimlachte. Die vraag raakte iets onverwachts in haar. Alsof ze zich pas nu realiseerde hoe hard ze nog bezig was met vasthouden. “Ik doe mijn best,” zei ze. “Het duurt altijd even voor m’n hoofd vertraagt, denk ik.”

Hij knikte traag, alsof hij dat begreep zonder uitleg nodig te hebben.

“Geven. Ontzorgen. Dat slorpt op,” zei hij zacht.

Lena trok één wenkbrauw op. “Is dat wat ik doe?”

Hij glimlachte. “Misschien.”

Er viel een korte stilte. Geen ongemakkelijke — eerder eentje waarin niets gezegd hoefde te worden.

“Als je ooit even niks wil doen,” zei hij dan, “we hebben een hangmat achteraan in de tuin. Niemand vindt die blijkbaar, maar het is de beste plek hier.”

Ze glimlachte. “Dank je.”

Hij knikte opnieuw, draaide zich om en verdween rustig door de patio, alsof hij nooit iets bijzonders had gezegd.

Lena bleef nog even staan. Haar adem was rustig. Haar lichaam warm van de zon.

Misschien was het niets. Of het begin van iets kleins. In elk geval... zacht.

Hoofdstuk 4: In de luwte

De zon stond nog laag toen de groep zich verzamelde op het binnenplein. De lucht was helder en koel, de geur van tijm hing nog vochtig in de ochtend. Lena stak haar routepapier weg in haar rugzak en keek even over de hoofden van de deelnemers heen naar het pad dat zich tussen de olijfbomen uitstrekte. De dag beloofde zacht te worden.

“Jules gaat vandaag mee,” zei Carlos terwijl hij een mand met abrikozen en waterflessen neerzette. “Het pad naar de kapel is tricky sinds de regen vorige week. Hij kent de zijsporen beter.”

Lena knikte. Ze vond het goed. Jules was geen storende aanwezigheid. Integendeel, hij was net het soort mens dat zich tussen anderen bewoog zonder ze uit balans te brengen. Iemand die niet nam, maar aanvulde.

Ze vertrokken met trage tred, de stenen onder hun voeten nog koel van de nacht. Een lint van wandelaars kronkelde over het pad, de ochtendzon glinsterde op wandelstokken en zonnehoeden. De gesprekken gingen zoals altijd vanzelf: over kinderen, over reizen vroeger, over recepten en kleine kwalen.

Jules liep in het begin achteraan, maar na een tijdje kwam hij zonder veel woorden naast haar wandelen.

“Je leidt hen goed,” zei hij.

Lena glimlachte. “Ze zijn fijn. Zorgzaam. Ze houden elkaar in balans.”

Hij knikte. “Niet vanzelfsprekend, dat.”

Even zwegen ze. Ze liepen in hetzelfde tempo, hun passen gelijk. De geur van rozemarijn en stof hing tussen de struiken.

“Heb je dit al lang gedaan?” vroeg hij na een paar minuten. Lena dacht even na. “Niet echt,” zei ze. “Vroeger wel, maar ik ben pas opnieuw begonnen. Na een... breuk.”

Ze zei het zonder uitleg, alsof het niet meer hoefde.
“Ik moest iets vinden dat me terug in mijn lijf bracht,” vervolgde ze. “Iets met beweging. Met mensen, maar niet té dicht. Reizen helpt.”

Hij zei niets, maar zijn aanwezigheid veranderde subtiel. Een andere aandacht, misschien. Niet vragend, gewoon... luisterend.

Na een tijdje, terwijl ze de heuvel opliepen, sprak ze zacht:
“Iemand heeft me onlangs dingen laten voelen die ik nog niet kende. Over loslaten. Over... vertrouwen.”
Ze voelde haar hart sneller kloppen, maar ze keek recht voor zich uit, op het pad.
“Het was intiem. Niet alleen lichamelijk,” zei ze, “maar ook mentaal. Alsof iemand even de schakel vond om iets vanbinnen te laten zakken.”

Hij antwoordde niet meteen, maar toen hij sprak, klonk zijn stem als iets wat zich mengde met het ritselen van bladeren.

“Dat blijft hangen, hè. Als iemand je zo ziet.”
Lena knikte zwijgend.
Ze kwamen bij een richel waar het dal zich plots opende in volle zon. De groep stond iets verderop te lachen, iemand wees naar een vogel die hoog cirkelde. Jules wees haar de richting naar de oude kapel aan de overkant van het pad. “We gaan daar straks langs beneden terug.”
“Perfect,” zei Lena. Ze was dankbaar voor de stilte die volgde.

Later die namiddag, toen de hitte zwaar op het dak van de finca lag en het binnenplein leeg was op een paar slapende katten na, liep Lena naar achter in de tuin. Ze vond de hangmat die Jules had genoemd, half verborgen tussen een amandelboom en een stenen muur. Het doek was koel, zacht, uitnodigend.

Ze nestelde zich erin, benen opgetrokken, telefoon losjes in haar hand.
Ze bleef lang gewoon liggen. De bladeren boven haar wiegden in het trage ritme van de wind. Haar adem vertraagde.

Dan ontgrendelde ze haar telefoon.